АШУРЕ

ciela

© Кремена Петкова Йоджал, *автор*

© Фиделия Косева-Гайего, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2026

ISBN: 978-954-28-5663-4

Кремена
Петкова Йоджал

Ашуре

ciela

На Дуйгу, която предизвика всички тези емоции!

Предговор

Прегаряха есенните минзухари. Носталгията лепнеше като кал по обувките ми. Почти десет години живеех в чужбина, свила последното си гнездо.

Не, не бях нещастна, напротив! Още вярвам, че домът е там, където е топло и на тялото, и на душата. И тогава ми беше топло. Бях последвала сърцето си и то не ме подведе. И обичана бях, и обгрижвана.

Уви, понякога обич не стига.

Липсваха ми тези, останали далече. Деца и родители. Приятелите, с които съм израснала. Колегите, с които бях работила. Дори нахалните бургаски гларуси и соленият вятър ми липсваха.

А най-много ми липсваше родната българска реч.

Да говоря и да пиша, без да ми се налага да обмислям внимателно коя от малкото думи, с които разполагам в резерва от чужди думи, мога да използвам, за да ме разберат правилно.

Първият подарък, който съпругът ми ми направи, след като заживяхме заедно в неговата родина, беше електронният четец. След като бе пренесъл безброй куфари, пълни с книги, заедно с багажа ми, той вероятно бе решил, че никога повече няма да му се наложи да мъкне български книги.

Е, сбъркал беше!

Няколко тона книги пренесе през последните години. Книги с моето име на корицата.

И за това ще разкажа.

Тогава и сега меланхолията и тъгата не са компания, с която бих се примирила. През тези десетина години какво ли не опитвах, защото шило в торба не стои. Не съм от жените, които биха се задоволили да бъдат само добри домакини.

От двете ми български дипломи от медицински и юридически университет „файда йок“, както казват тук, в Турция.

Опитах и с ръцете си нещо да правя, че казват – сръчна съм, не само будна.

Речено – сторено!

И да плета се научих – на една, на две куки. Не само се научих, но и цялата рода досега носи моите чудни плетени шапки.

И кактуси започнах да отглеждам. Някои от семенца! Запалих се по аромата им. Дори парфюмът ми е с ухание на кактусов цвят. Нищо че съпругът ми твърди, че където и да седне вкъщи, все има какво да го убоде. А аз на търпение взех да се уча.

После първо куче си взехме. Прословутата Лейди Арис.

Разбира и български език, само дето не може да говори. Пак ми липсваше българска реч. И нищо че често се прибирах в България, върнех ли се в новото си „у дома“, все едно онемявах, стегната от прангите на чуждия език.

Търсейки комуникация, започнах да пиша кратки разказчета в една женска група. Разказвах за живота си в чужбина. И за този преди това разказвах. За дъщеря си, която трудно ми прости – не толкова втория ми брак, колкото факта, че заминах надалеч.

И за родителите си разказвах. За това каква благословия е това, че все още имам щастието да бъда нечие дете и да знам, че някъде там майка и татко винаги ме чакат.

И за живота с мъж, по-млад с десетилетие, разказвах. За културните ни различия, които любовта заличи. За традиционните ценности, които в крайна сметка се оказаха толкова близки.

Пишех в групата. Всеки ден пишех. Хората започнаха да чакат публикациите ми с нетърпение. Да ми изпращат десетки, после стотици съобщения всеки ден. Съобщения от непознати хора, които вече бяха пристрастени към моите истории. Настояваха, че трябва да напиша книга за приключенията си. Твърдяха в един глас, че имам талант на разказвач. Наричаха ме Шехерезада! Обичаха ме!

Точно преди четири години беше и така започна всичко.

Дори не подозирах, че за тези четири години ще напиша книга. Не една, осем книги написах досега.

Но предпочитам да се наричам „разказвач на истории", а не „писател". „Писател" ми звучи някак претенциозно, хладно и дистанцирано дори.

Пò ми допада читателите ми да мислят за мен като за разказвач.

Не започнах с книга, в която за своя живот да разкажа. Не че не живея съдържателен живот, но не съм толкова стара, че мемоарите си отсега да пиша, нали?!

Има толкова много вълнуващи истории, които да разкажа, преди да стигна и до „моята" книга.

Всъщност автор ме направи тя, Мелиса, героинята на първия ми роман.

„Искам ти да разкажеш живота ми! Не съдиш, не анализираш, не налагаш, просто пишеш със сърцето си." Това ми каза.

И аз не устоях на предизвикателството и доверието ѝ. Не знаех какво ме очаква.

Известна бизнес дама с български корени, наследничка на прочут род, родена в най-схлупената къщурка на селото, ничия според закостенелите традиции на малката общност, преминала през „академията за оцеляване“ на трудово-възпитателно училище. Заклеймена от системата, която ѝ бе отнела дори името.

Това бе Мелиса и тя стана част от моето ежедневие и му даде нова посока. Мелиса си спомняше на глас, аз слушах българска реч и после записвах спомените ѝ. Не знаех още, че това познанство, прераснало в приятелство, ще промени живота ми.

Успехът на първата ми книга бе толкова прогнозиран от читателите и така неочакван за мен. За дни се продадоха хиляди бройки от книгата. После допечатвахме и пак допечатвахме. На импровизираната премиера бяха пристигнали хора от цялата страна, от чужбина. Опашката за книги се виеше по цялата улица пред заведението. Непознати плачеха от радост, че ме виждат, и ме прегръщаха като стар приятел. Твърдяха, че ме чувстват близка, затова са толкова развълнувани от срещата ни.

Бе рожденият ден на първата ми книга, бе и моето рождение като автор. Нищо че ме наричаха Шехерезада!

Не можех да повярвам, че всичко това се случи за толкова кратко време, че всички тези хора, които искат да ме докосват, без да съм Шакира, са дошли да ме поздравят за смелостта, за таланта.

А едва бях започнала да разказвам. Пътят на моята героиня Мелиса от селото в Руенско до сарая в Бурса е бил тежък. Читателите чакаха продължение, чакаха да разкажа за всеки препъникамък по него. И в рамките на няколко

ко месеца се появи втората част на романа – „Пътят към сарая“. Не подведох читателите.

Романът „Мелиса“ и аз, заедно с него, влязохме в хиляди домове и сърца. Установих, че съм изпратила книги към всички континенти.

Читателите ми пишеха и чакаха още! Още от историята! Още нови истории!

През следващата година излязоха от печат трета и четвърта част от сагата на Мелиса. Писането се оказа работа без работно време, без почивен ден, без право на отпуск.

Писането изискваше дисциплина и отдаденост.

И аз пишех!

Започнах да получавам писма с наистина покъртителни и вълнуващи истории на хора, които настояваха да напиша и тяхната история. Разкриваха ми най-съкровени тайни, крити дори от най-близките им. И за страховити случки, и за комични ми споделяха. Молеха ме да пиша и за тях, защото вярваха, че разказана от мен, историята им ще им помогне да получат дълго чакана прошка за минали грешки, ще помогне да намерят път към тези, които са ги заличили от живота си, ще могат да признаят стара рана, незасъхнала или вехта любов, забранена, отхвърлена.

Не устоях на изкушението, така написах трилогията „Лоша“. Разказах в нея за живота на три сестри. Пръснати по света. Всяка от тях понесла бремето на грешна младост. Грешки, които ги бяха настигнали точно когато решили, че са безгрешни.

И тъкмо да се заема с последната, четвърта част на романа „Лоша“, и Мелиса отново влезе във фокуса на събитията и пренареди приоритетите ми. И нямаше точно тогава да пиша за друго. Нямаше време! И нямаше как да успея да

се съсредоточа върху чужда история точно когато Мелиса водеше най-тежката си битка.

Написах „Ашуре“, надпреварвайки се с времето, което не ми бе съюзник.

Разказах история, която няма да ви остави безразлични. История за последна битка, история за сила и победа, за страх и любов.

Точно както в сладкото ашуре Ной е сложил своите четиридесет съставки, които, уж несъвместими, създават съвършен вкус заедно, точно така и аз съм ви приготвила четиридесет различни емоции, които ще предизвикат всички сетива, докато четете!

Кремена Петкова Йоджал
Бурса, 2026 г.

1

Ако още някой настоявал, че е късметлийка, щяла да се разпищи така, че да я чуят и на туристическите корабчета, които ведро цепели вълните край измирския бряг току под прозореца ѝ.

Панорамната гледка към Кордон с всички онези здрави хора, които лениво се наслаждавали на плахото пролетно слънце, разхождайки се край морето, би трябвало да мобилизира желанието ѝ час по-скоро да се присъедини към тях. Но на практика съвсем не се получавало точно така.

Все едно невидима за другите, но непреодолима за нея стена се издигала между живота долу и нейния. Откакто споделяла тялото си с рака, тя ту се отказвала от него, ту се вкопчвала във всяка все още своя здрава клетка.

Безучастно и все още без завист можела да гледа тези, които живеели без нейната диагноза. Двойките влюбени край паметника „Дървото на Републиката“, които търсели усамотение сред тълпата. Двама по двама били си достатъчни. Само морето допускали за свидетел на откраднатите ласки, които си разменяли далеч от целия свят, намерили своя на някоя закътана пейка.

Старците напротив, те търсели компания. Все около другите гледали да се навъртат. Къде от самота и безмълвие, къде от страх да не им стане лошо и да няма никой наоколо да им подаде шише одеколон или чаша вода. Вероятно тя никога нямало да разбере защо старците заговаряли

непознатите минувачи или просто закачали тичащите по алеята деца. Тя нямало никога да остарее.

Продавачът на печени кестени и царевица подканял клиентите си, като току почуквал по скарата с дългите щипки, с които ловко обръщал златните, поопърлени мамули. Приличал ѝ на щъркел, застанал, незнайно защо, на един крак. Обичала млечната септемврийска царевица. Откакто се разболяла, харесвала дори есента и зимата. Колко ли сезона ѝ оставали?! Не питала.

Не искала да брои. Заведенията, наредени плътно едно до друго покрай крайбрежната алея, започвали да се пълнят по обяд, а гласовитите им викачи се борели за вниманието на гладните, тикайки в лицата им лъскаво меню с апетитни фотографии на пържени риби и сочен дюнер.

Ако не дремела от антиалергичните лекарства, които съпътствали терапията, или не ѝ се гадело, вдъхвала ароматите, който нахлували през прозореца, и се заричала първо там да отиде на обяд или вечеря. Като се оправи!

Чудела се на кой жесток ум хрумнала идеята преди всеки курс химиотерапия да сервират на пациентите и придружителите им лека закуска. Все едно не били в болница, а били в някое от кафенетата по крайбрежната алея. Или хапвали леко в лобито на хотела си. Или пък в офиса преди началото на работния ден. Всеки болен можел да си представя каквото реши, отвличайки съзнанието си от предстоящата процедура, но тялото му неизменно оставало заложник на лекарите, завързано с вените си. Тази привидна нормалност, че всичко е такова, каквото винаги си е било, точно тя била плашещо нелепа. Нищо нямало как да бъде същото. Това, което било нормално допреди няколко месеца, сега било това, за което да мечтае.

Нали била късметлийка, попаднала сред другите късметлии с четирите процента възможност да се възстанови. Не, не напълно! Никой от тези с бели престилки не бил толкова завършен лъжец.

Стаята, в която се провеждала терапията, на пръв поглед изглеждала луксозна, точно като в скъп хотел. Пастелните цветове на стените се сливали в един блудкав цвят пред очите ѝ, когато се унасяла в неспокойна дрямка. „Абокат на шията ѝ“ само звучало плащещо. Всъщност било много удобно, че двете ѝ ръце оставали свободни.

Обяснила ѝ го една „колежка“, която разпознала като такава по патешкия пух на главата и рисуваните вежди. Ако ѝ правели вливанията през вените на ръцете, като остареела, нямало да може да мери артериалното си налягане на тях. Това ѝ разяснила пàтилата, а после двете прихнали в истеричен смях, който накарал всички, чакащи в коридора, да обърнат глави към тях! Рядко ехтял смях в онкологията. Харесала жената, която смятала, че тя има шанс да остарее.

За щастие, не я срещнала повече никъде из болницата. Оттогава не се била смяла на глас. Ама настоявала да поставят трайния венозен път на шията ѝ.

Изяждала си закуската, сервирана преди всеки курс на химиотерапия, до последната троха. Било нещо като обет, като наричане, да изяде тази закуска, ако иска всичко да бъде наред. Нямало много опции кое точно щяло да се нареди оттук насетне, но трябвало все нещо да ѝ е останало, нали?! И много внимавала да не повърне. После си приготвяла електронната книга, телефона, дори плетка взела веднъж, и се намествала примирена и притихнала на абсурдно удобното легло. Не че някога използвала свободните си ръце, докато отровата течала по вените ѝ, но

току-виж че можела да остарее, как щяла да си мери кръвното тогава! Усмихвала се само с устни на мъжа си. Трябвало му от нейния кураж, за да издържи той нейната битка, и натискала звънеца, с който давала знак на медиците, че е готова.

Държала тя да натисне звънеца, било като бойния вик на воин преди схватка с врага, въпреки че съпругът ѝ бил неотлъчно някъде край нея и можел той да повика лекар. Наистина нямало нужда да дреме в креслото за придружител. Казвала му го всеки път. Никога досега не я послушал просто да я остави и да дойде да я вземе, като свърши процедурата. Знаела, че щом заспи, той отивал до бюфета в края на коридора на разположение за придружителите и непохватно си приготвял сандвич, сипвал си чорба или чай. Вероятно това било всичко, с което се хранел, откакто се била разболяла. И той, и децата. Затова и за тях правел сандвичи в бюфета на болницата.

Навярно опитвал да чете от книгата ѝ и да не мисли колко му се пуши, но не мръдвал от стаята ѝ, за да не би тя да се събуди и него да го няма. Такива обикновени неща вършел мъжът ѝ, докато тя лежала в удобното легло с тръбата, забита над ключицата ѝ. Но основно се тревожел. Най-страшно било не когато самата тя разбрала с какъв враг ѝ предстои да се пребори.

Нее! Най-ужасена била, когато видяла как мъжът, когото обичала от дете, нейният приятел, закрилник и смел воин, се разпаднал на парчета пред очите ѝ, когато му съобщила, че е болна.

Ще я нарека Късметлийката…